

OUTLET-SALG I RINGE SØNDAG DEN 2. FEBRUAR KL. 10.00 - 15.00

Taler der giver håb

MIT MIDTFYNS

FAKTA

OM KLUMMEN

En særlig engagerede midtbyboer skiftes til at skrive klummen "Mit Midtyn".

Denne uges skribent er den 50-årige Pedro Martínez, der er skoleleder på Rudme Friskole, Børnehøve og Vuggestue. Han bor i et lille rækkehus i Svendborg med sine to børn på halv tid, Elva på 11 og Chus på 13 år.

KLUMME

LEDER AF RUDME FRISKOLE PEDRO MARTINEZ

For et par dage siden holdt vi fest på Rudme Friskole. Det gik som hvert år. Anledningen er nytåret. Inspireret af Dronningens og statsministerens nytårstaler holder vi en nytårsfest. Skolens store elever har brugt nogle timer på at skrive nytårstaler, hvor de i bedste majestætisk stil forholder sig til, hvad der er sket i verden, i Danmark og i deres eget liv i det forløbne år, og hvor de fortæller om deres håb og pejlemærker for det nye år. Det er en festdag med boblevand og højt humør. Jeg elsker denne skoledag. Måske fordi børnenes taler handler om noget lidt andet, end de taler jeg hører fra dronningen og statsministre.

Måden de og politikere i øvrigt taler, smitter af på hvordan mange af os går og tænker. Eller måske er det omvendt. Måden vi går og tænker smitter af på politikernes tale. Og meget af den tale handler om hvordan vi kan sikre os at vores børn får succes i fremtiden. Hvordan kan vores børn blive til nyttige samfundsborgere engang, som kan sikre vækst og velstand for både dem selv og for Danmark.

Bevares, det skal vi da tænke over. Men indimellem får jeg en fornemmelse af, at det bliver skolens opgave og dermed børnenes, at underlægge sig denne økonomiske rationalitet. Mennesker bliver et middel til at få økonomien til at hænge sammen. Hvad nu hvis det var omvendt. Hvad nu hvis vi spurgte os selv: Hvad er et godt menneskeliv, og så dernæst tog stilling til hvilken økonomi vi havde brug for, for at kunne opnå det.

Hvis vi tænker at vores børn er fremtidens ressource, så får vi let børn som også går i gang med at tænke sig selv som netop det fremtidens ressource. Det er børn der skal blive til noget - engang. Social eksklusionsangst er et nyt begreb som beskriver den største kilde til mistrivsel i landets skoler i dag. Frygten for at blive holdt udenfor. Der er mange ting der kan fodre denne angst i vores kultur,

men kendetegnende for al frygt er at det retter sig mod fremtiden.

Det retter sig mod noget der kan ske. Frygten for at blive holdt ude af det faglige fællesskab fordi man ikke er dygtig nok. Frygten for at blive holdt ude af det kammeratlige fællesskab fordi man ikke er tjekket nok, eller frygten for ikke at kunne begå sig ude i verden fordi man ikke er socialt kompetent nok. Heldigvis bliver det meste af det vi frygter jo aldrig rigtigt til noget. Men frygten har alligevel effekt på hvordan man går og har det.

Jeg blev både stolt, optimistisk og glad da jeg fik mulighed for at lytte til børnenes nytårstaler. De fleste af talerne havde et element af fællesskab som tema. Talerne handlede ikke om frygten for at blive holdt ude, men om glæden ved at blive holdt inde. I børnenes taler handlede livet ikke om, at blive en ressource engang, men om at være i relationer med andre mennesker. At knytte sig til andre. Børnenes taler handlede ikke om at blive til noget, men om at være noget nu - sammen med nogen, der er noget.

Jeg føler mig enormt privilegeret ved at arbejde på en lille skole hvor de store og de små helt naturligt må blande sig med hinanden for at få nok til et fodboldhold eller hvor hele skolen samles for at høre nytårstaler for at have et behørigt publikum. Hvor børnene ikke hele tiden er opdelt på alder, men hvor de store er noget for de små og de små har nogle store børn at se op til og få hjælp af i dagligdagen. Livet handler ikke om at blive til noget, men om at være nogen, og at kunne se at det er man. Har man det sådan, så giver det håb for fremtiden. Ikke bare for eleverne, men også for mig.

Godt nytår.

På Rudme Friskole har der for ny lig været nytårsfest. Skolens store elever har brugt nogle timer på at skrive nytårstaler, hvor de i bedste majestætisk stil forholder sig til, hvad der er sket i verden. Foto: Pedro Martínez